

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/526/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214203961
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3214203961.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa Bc. H. P., bytom D. XXXX/X, L. nad L., právne zastúpený JUDr. Marekom Pavlíkom, advokátom, L. Novomeského 2695/1, Trenčín, proti odporcovi K. Geletovi, bytom P. XXXX/X, L. nad L., právne zastúpený JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom, ul. Floriánska č. 19, Košice, o náhradu škody vo výške 9.428,21 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 13. apríla 2015, č.k. 6C/140/2014 -169, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 64,64 eur za zaplatený súdny poplatok a v sume 223 eur za trovy právneho zastúpenia k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Jaroslava Čolláka, advokáta, so sídlo ul. Floriánska č. 19, Košice, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.044,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.044,21 eur od 11.10.2014 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti návrh zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 415, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, § 444, § 445, § 446, § 449 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 85 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 2, 4 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. a § 142 ods. 2 O.s.p.. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že počas futbalového zápasu v Horných Našticiach medzi TJ Družstevník Horné Naštice a TJ Podlužany dňa 27.10.2013 došlo k zraneniu navrhovateľa po zákroku odporcu, ktorý hlavný rozhodca zápasu posúdil ako faul a udelil odporcovi žltú kartu. Navrhovateľ utrpel dvojitú zlomeninu predkolenia na pravej nohe, bol hospitalizovaný od 27.10.2013 do 31.10.2013 vo Fakultnej nemocnici Trenčín. Navrhovateľ absolvoval ďalšie kontroly a vyšetrenia, a to vo Fakultnej nemocnici Trenčín v dňoch 27.11.2013, 8.1.2014, 6.3.2014 a 9.6.2014, a u MUDr. Róberta Jačka v Bánovciach nad Bebravou v dňoch 6.11.2013, 11.11.2013, 18.11.2013, 28.11.2013, 20.12.2013, 14.1.2014, 7.2.2014, 28.2.2014, 7.3.2014, 28.4.2014, 13.6.2014 a 7.7.2014. Vo všetkých týchto prípadoch, vrátane cesty z nemocnice dňa 31.10.2013, podľa tvrdenia navrhovateľa, ktoré odporca nespochybnil, navrhovateľ cestoval na tieto vyšetrenia a kontroly osobným vozidlom zn. Citroen C4 Picasso registrovaným na matku navrhovateľa. Podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vystaveného MUDr. Miroslavom Štorcelom bol navrhovateľ neschopný práce od 27.10.2013 do 27.3.2014 (schopný práce od 28.3.2014). Lekárskym posudkom MUDr. Róberta Jačka zo 7.7.2014 bolo bolestné navrhovateľa hodnotené počtom bodov 180.

Za vystavenie tohto posudku navrhovateľ zaplatil dňa 7.7.2014 sumu 50 eur. Z pokladničných dokladov z lekární, ktoré navrhovateľ predložil, vyplýva, že v čase od 6.11.2013 do 23.12.2013 navrhovateľ zaplatil v lekárňach za lieky a za poplatky za recept spolu 17,27 eur. Podľa výpisu zo živnostenského registra mal navrhovateľ registrovanú živnosť s predmetom podnikania "sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu" od 14.11.2011 (do súčasnosti). Od 1.8.2013 má registrované ďalšie dva predmety podnikania, a to "prípravné práce k realizácii stavby" a "dokončovacie stavebné práce pri realizácii exteriérov a interiérov". Podľa daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2013 mal navrhovateľ v roku 2013 len príjem zo živnosti vo výške 2 735 eur, vzhľadom k tomu mal nulovú daň. Uvedená výška príjmu za rok 2013 (2 735 eur) zodpovedá súčtu faktúr č. 01/2013, č. 02/2013 a č. 03/2013 vystavených navrhovateľom v dňoch 4.9.2013, 4.10.2013, resp. 5.11.2013, všetky s fakturovanou položkou "prípravné práce na stavbu". Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 12.11.2013 navrhovateľ nemal nárok na nemocenské. Navrhovateľ podal dňa 15.11.2013 trestné oznámenie, vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ Bánovce nad Bebravou vec odmietol uznesením z 3.12.2013, sťažnosť navrhovateľa proti tomuto uzneseniu prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zamietol uznesením zo 16.12.2013. Účastníci konania navrhli výsluchy ďalších svedkov (netrvali však na výsluchoch rozhodcov predmetného futbalového zápasu, hoci ich pôvodne navrhli). Súd výsluchy ďalších svedkov nevykonal, keďže považoval skutkový stav za dostatočne jednoznačne preukázaný vykonaným dokazovaním, najmä vyjadreniami oboch účastníkov konania, vyššie uvedených svedkov a zápisom o stretnutí. Ďalší navrhnutí svedkovia mali podľa vyjadrenia oboch účastníkov len potvrdiť to, čo uviedli obaja účastníci konania a vypočutí svedkovia. Skutkový stav, tak ako je uvedený vyššie, nebol medzi účastníkmi konania sporný a podľa posúdenia súdom to bolo dostatočné na rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sa strana odporcu snažila aj prostredníctvom návrhov ďalších svedkov preukazovať, že nešlo o úmyselné konanie odporcu, súd k tomu uviedol, že toto (úmysel) nie je pre posúdenie civilnej zodpovednosti za škodu podstatný. Okrem toho strana navrhovateľa žiadala, aby si súd vyžiadal od Oblastného futbalového zväzu Prievidza výpis z registra žltých a červených kariet udelených odporcovi a odpis registra trestov odporcu. Pokiaľ ide o výpis z registra žltých a červených kariet, Oblastný futbalový zväz Prievidza na výzvu súdu uviedol, že tento register neexistuje, nakoľko po každom súťažnom ročníku sa žlté a červené karty anulujú, disciplinárna komisia oblastného futbalového zväzu ich nearchivuje. Pokiaľ ide o odpis registra trestov odporcu, takýto dôkaz súd považoval za nadbytočný, keďže predmetom konania nebolo skúmanie trestnej, ale civilnej zodpovednosti odporcu, okrem toho išlo o posúdenie konkrétneho jedného konania odporcu (z 27.10.2013), nie správania odporcu v minulosti. Zodpovednosť športovca za škodu spôsobenú inému športovcovi porušením stanovených pravidiel hry bola už riešená ustálenou judikatúrou (napr. R 15/1963, R 16/1980, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1960/2002) a konajúci súd nevidel dôvod sa v danej veci odchyliť od právnych záverov vyslovených v uvedenej judikatúre. Treba prisvedčiť odporcovi, že športovci, ktorí vstupujú do zápasov, najmä v kontaktných športoch, si musia byť vedomí, že v zápale športového súťaženia môže dôjsť k ich zraneniu, a to aj v prípade dodržania pravidiel hry. Napriek tomu však zásadne nemožno - len s odkazom na to, že ide o športové zápolenie - vylúčiť zodpovednosť hráča za škodu vzniknutú protihráčovi počas športovej hry podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje právnu povinnosť a dôsledkom jej porušenia je zodpovednosť za spôsobenú škodu. Za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (existencia škody, spôsobenie škody protiprávnym úkonom a existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou) hráč zodpovedá za takto spôsobenú škodu. Povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám, pre hráča znamená v prvom rade povinnosť dodržať pravidlá hry, ktoré by mali eliminovať možnosť zranenia hráča či spôsobenia iných škôd (aj keď, ako už bolo uvedené, nikdy nie je možné celkom vylúčiť vznik škody ani pri dodržaní všetkých pravidiel). Všeobecne pri športe pravidlá športovej hry, aj keď nie sú predpismi, predstavujú základný, hráčmi tejto hry (väčšinou implicitne, samotnou účasťou v športovom zápase) odsúhlasený katalóg povinností hráčov, ktorých dodržiavanie má za cieľ okrem zachovania atraktívnosti daného športu tiež predchádzanie škodám na zdraví hráčov (s výnimkou niektorých kvázi-športov, kde sú fyzické útoky na protihráča súčasťou pravidiel - pri takýchto pravidlách sa v teórii vedie polemika, či ich možno právne akceptovať, to však nie je prípad futbalu). Nedodržanie pravidiel hry potom znamená konanie odporujúce povinnosti predchádzať hroziacim škodám, t. j. povinnosti uloženej ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vzťah medzi trestnou resp. priestupkovou zodpovednosťou a občianskoprávnou zodpovednosťou za škodu, v prvom rade treba uviesť, že v zmysle § 135 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) je súd v občianskom súdnom konaní viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin alebo priestupok a kto ho spáchal, musí však vychádzať aj z iných rozhodnutí, najmä rozhodnutí vynesenej v trestnom

konaní a dbať na to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. To znamená, že v občianskom súdnom konaní súd nemôže ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok resp. iné rozhodnutie vydané v trestnom konaní, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého sa vyvodzuje nárok uplatňovaný v občianskom súdnom konaní (napr. nárok na náhradu škody), sa vôbec nestal alebo že tento skutok nespáchal ten, kto je v občianskom súdnom konaní označený ako škodca. Avšak okolnosť, že orgán činný v trestnom konaní alebo súd v trestnom konaní dospel k záveru, že zranenie nebolo spôsobené zavineným konaním škodcu, teda že v jeho konaní absentovala subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, nie je takou okolnosťou, ktorou by mal byť viazaný súd v občianskom súdnom konaní. Zavinenie je jedným z predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teória i prax ho chápe ako psychický vzťah škodcu k vlastnému konaniu, ktoré sa prieči objektívnemu právu a ku škode ako výsledku tohto konania. Zavinenie je založené jednak na vedomostnej (intelektuálnej) zložke a jednak na vôľovej zložke. Podľa existencie uvedených zložiek je nutné rozlišovať konanie úmyselné a konanie z nebanlivosti. Ide o pojmy prevzaté z trestného práva, avšak zatiaľ čo pre trestnú zodpovednosť je nevyhnutné zavinenie preukázať (v závislosti od konkrétnej skutkovej podstaty zavinenie úmyselné alebo z nebanlivosti), ustanovenie § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka teória i súdna prax vykladá tak, že je v ňom vyjadrená zásada predpokladaného zavinenia. To znamená, že kým ostatné predpoklady zodpovednosti za škodu (t. j. konkrétnu škodu, porušenie právnej povinnosti škodcom a existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody) musí preukázať poškodený, zavinenie sa predpokladá a je na škodcovi, aby preukázal, že vzniknutú škodu nezavinil, t. j. musí preukázať okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo usúdiť, že škode vzniknutej porušením právnej povinnosti nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. Skutočnosť, že v trestnom konaní bola konštatovaná absencia zavinenia (z trestnoprávneho hľadiska), teda ešte neznamená zbavenie sa občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. V danom prípade navrhovateľ preukázal porušenie právnej povinnosti počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví (§ 415 Občianskeho zákonníka), zo strany odporcu, keď zákrok odporcu na navrhovateľa počas futbalového zápasu dňa 27.10.2013 bol porušením pravidiel futbalu (jednak zo zápisu zo stretnutia vyplýva, že rozhodca tento zákrok posúdil žltou kartou, jednak aj svedok F. D., otec odporcu, pripustil, že išlo o "faul", teda o porušenie pravidiel). To, že nešlo o agresívny, prípadne až likvidačný zákrok, ako tvrdil odporca, mohlo mať (a aj malo) význam pri posudzovaní prípadnej trestnej, ale nie občianskoprávnej zodpovednosti odporcu. Podľa pravidiel futbalu a ich výkladu, ako ich zverejnil Slovenský futbalový zväz na stránke www.futbalsfz.sk, rozhodca posudzuje zakázanú hru v týchto troch kategóriách: "Nedbanlivý zákrok" znamená, že hráč preukázal nedostatok pozornosti alebo ohľaduplnosti, keď napádal súpera alebo zákrok vykonal neopatrne. Ak je zakázaná hra posúdená ako nedbanlivá, nie sú potrebné ďalšie disciplinárne sankcie. "Bezohľadný zákrok" znamená, že hráč zákrok vykonal bez ohľadu na možné nebezpečenstvo alebo dôsledky pre súpera. Hráč, ktorý hrá bezohľadným spôsobom, musí byť napomenutý, pričom na napomínanie hráča sa používa žltá karta. "Zákrok vykonaný neprimeranou silou" znamená, že hráč pri zákroku ďaleko presiahol akceptovateľnú mieru použitia sily, čím ohrozil bezpečnosť a zdravie súpera. Hráč, ktorý pri zakázanej hre používa neprimeranú silu, musí byť vylúčený z hry, pričom na vylúčenie hráča sa používa červená karta (pravidlo č. 12 "Zakázaná hra a nešportové správanie" a výklad k pravidlu č. 12). Ak teda rozhodca posúdil zákrok odporcu na navrhovateľa tak, že udelil odporcovi žltú kartu, vyplýva z toho, že konanie odporcu posúdil ako bezohľadné, teda ako zákrok vykonaný bez ohľadu na možné nebezpečenstvo alebo dôsledky pre súpera (treba zopakovať, že odporca najskôr žiadal o výsluch rozhodcov, avšak na pojednávaní dňa 23.3.2015 uviedol, že na ňom netrvá, preto súd nemal dôvod pochybovať o správnosti posúdenia zákroku odporcu žltou kartou). V každom prípade - bez ohľadu na oprávnenosť udelenia žltej karty - medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že zo strany odporcu išlo o porušenie pravidiel futbalu, za ktoré odporca nesie objektívnu občianskoprávnu zodpovednosť. Okrem vyššie uvedeného porušenia právnej povinnosti odporcom navrhovateľ preukázal aj vznik škody na zdraví a stratu príjmov v dôsledku dočasnej pracovnej neschopnosti (k rozsahu tejto škody pozri nižšie), ako aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním odporcu a vznikom tejto škody - k tomu odporca uvádzal, že zasiahol pravú nohu navrhovateľa predtým ako dopadla na zem, pričom táto sa po dopade na zem skrútila, v dôsledku čoho došlo k vzniku zranenia navrhovateľa. K zlomenine navrhovateľa nedošlo teda v dôsledku jeho kopnutia, ale až zotrvačnosťou a vykrútením pravej nohy navrhovateľa po dopade na zem. Podobne svedok F. D. uviedol, že to bolo pravdepodobne tak, že odporca navrhovateľovi drgol do nohy, čím narušil jeho koordináciu pohybu a následne zavážila vlastná váha tela navrhovateľa. Bez ohľadu na mechanizmus zranenia súd dospel k záveru, že je daná príčinná súvislosť medzi porušením pravidiel futbalu odporcom a vznikom zranenia navrhovateľa s následnou dočasnou pracovnou neschopnosťou. Pokiaľ by zo strany odporcu nebolo došlo k nedovolenému

spôsobu hry, nedošlo by k zraneniu navrhovateľa, a to ani v prípade, ak priamou príčinou pádu a zranenia navrhovateľa nebolo kopnutie odporcom, ale "drgnutie" do nohy navrhovateľa a následná strata rovnováhy (samotný odporca priznal, že zasiahol pravú nohu navrhovateľa). Podstatné je, že aj v takom prípade išlo o nedovolený spôsob hry ("fauť"), a teda o porušenie prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka odporcom, v dôsledku ktorého došlo k zraneniu navrhovateľa a k jeho následnej dočasnej pracovnej neschopnosti. Odporca nepreukázal, že vzniknutú škodu na zdraví navrhovateľa nezavinil podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Treba zopakovať, že tu nejde o zavinenie v trestnoprávnom zmysle, ale o preukázanie okolností, z ktorých možno spoľahlivo usúdiť, že škode vzniknutej porušením právnej povinnosti nemohol odporca zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. Posúdenie zákroku odporcu žltou kartou práve naopak svedčí o tom, že išlo (s odkazom na pravidlá futbalu) o "bezohľadný zákrok", teda o zákrok vykonaný bez ohľadu na možné nebezpečenstvo alebo dôsledky pre súpera. Opäť treba uviesť, že bez ohľadu na oprávnenosť udelenia žltej karty odporca nepreukázal a ani netvrdil existenciu takých okolností, z ktorých možno usúdiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať.

Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že návrh je dôvodný, pokiaľ ide o jeho základ (zodpovednosť odporcu za škodu vzniknutú navrhovateľovi na zdraví vrátane bolestného a za následnú stratu na zárobku v dôsledku dočasnej pracovnej neschopnosti). Pokiaľ ide o rozsah škody, súd považoval za nesporné (a ani odporca nenamietal) hodnotenie bolestného 180 bodmi podľa lekárskeho posudku o bolestnom MUDr. Róberta Jačka zo 7.7.2014, čo podľa § 5 ods. 2, ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. v spojení s opatrením Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. S02873-OL-2013 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2013 predstavuje náhradu za bolesť vo výške 180 bodov × 16,10 eur/bod = 2.898,00 eur. Takisto nesporné bolo zaplatenie sumy 50 eur ako poplatku za tento posudok - aj keď na príjmovom doklade je ako príjemca platby uvedená spoločnosť AXYMED, s.r.o., z výpisu z Obchodného registra a z informácií dostupných na internete vyplýva, že MUDr. Róbert Jačko poskytuje zdravotnú starostlivosť prostredníctvom spoločnosti AXYMED, s.r.o., ako jej jediný spoločník a odborný zástupca. Rovnako za nesporné súd považoval náklady na nákup liekov v sume 17,27 eur, ktoré navrhovateľ preukázal pokladničnými dokladmi z lekární. Pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnenú náhradu cestovného za cesty motorovým vozidlom, navrhovateľ preukázal (lekárskymi správami resp. lekárskymi záznamami), že všetky cesty, ktoré vyúčtoval, boli v priamej súvislosti s lekárskymi zákrokmi, vyšetreniami alebo kontrolami. Podľa posúdenia súdu vzhľadom na zranenie (zlomenina oboch kostí predkolenia pravej nohy) navrhovateľ nemohol použiť na cesty k lekárovi verejnú dopravu, preto použitie osobného auta so sprievodcom - vodičom bolo oprávnené (náklady sú nižšie než by boli napr. pri použití vozidla taxislužby). Išlo teda o účelné náklady spojené s liečením (§ 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Konkrétne išlo o cestu v deň prepustenia z Fakultnej nemocnice Trenčín 31.10.2013 (Bánovce n. B. - Trenčín a späť: 53,8 km), ďalej cesty na kontroly resp. vyšetrenia do Fakultnej nemocnice Trenčín v dňoch 27.11.2013, 8.1.2014, 6.3.2014 a 9.6.2014 (Bánovce n. B. - Trenčín a späť, spolu 4 × 53,8 km) a cesty k MUDr. Róbertovi Jačkovi v dňoch 6.11.2013, 11.11.2013, 18.11.2013, 28.11.2013, 20.12.2013, 14.1.2014, 7.2.2014, 28.2.2014, 7.3.2014, 28.4.2014, 13.6.2014 (zakaždým 2,8 km v rámci mesta Bánovce nad Bebravou). Spolu to je 299,8 km jazd. Pri základnej náhrade 0,183 eur/km podľa § 1 písm. b) opatrenia č. 632/2008 Z. z., spotrebe vozidla Citroen C4 Picasso podľa osvedčenia o evidencii (technického preukazu) 5,9 l nafty/100 km a priemerných cenách motorovej nafty v príslušných týždňoch podľa Štatistického úradu od 1,330 eur/l do 1,372 eur/l predstavuje náhrada cestovného 78,94 eur. Za spornú však považoval súd náhradu straty na zárobku, ako ju vyčíslil navrhovateľ. Podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti bol navrhovateľ neschopný práce od 27.10.2013 do 27.3.2014, teda 5 mesiacov a 1 deň. Navrhovateľ síce v návrhu uviedol, že opätovne začal čiastočne pracovať až od 15.6.2014, avšak neuviedol, prečo nepracoval v čase od 28.3.2014 (odkedy podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti bol už práce schopný) do 14.6.2014 - zo žiadnych listín predložených navrhovateľom a ani z vyjadrení navrhovateľa nevyplýva, že by navrhovateľova neschopnosť pracovať po 27.3.2014 súvisela so zranením, ktoré mu spôsobil odporca, teda navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi zranením v dôsledku zákroku odporcu a nedosahovaním príjmu po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti. Súd preto v tejto časti (nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti) návrh zamietol. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku počas jeho pracovnej neschopnosti, v tejto časti bola preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia navrhovateľa v dôsledku zákroku odporcu a stratou zárobku navrhovateľa počas jeho dočasnej pracovnej neschopnosti. Ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka odkazuje

pri posudzovaní nároku na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti a pri určení jej sumy na predpisy o sociálnom poistení - konkrétne na ustanovenia § 85 až 87 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, upravujúce úrazový príplatok. To znamená, že na rozdiel od ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka podľa znenia tohto ustanovenia účinného od 1. augusta 2004 podstatou tohto nároku už nie je rozdiel medzi priemerným mesačným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody a nemocenským, ale suma úrazového príplatku ako dávky poskytovanej z úrazového poistenia za podmienok vyplývajúcich zo zákona o sociálnom poistení [§ 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z.]. Zákonodarca ustanovením § 446 Občianskeho zákonníka od 1. augusta 2004 tak de facto postavil stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti spôsobenej poškodením zdravia, za ktoré zodpovedá iná osoba, na rovnakú úroveň ako stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti spôsobenej poškodením zdravia, za ktoré zodpovedá zamestnávateľ poškodeného (t. j. spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania). Podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z. z. však nárok na úrazový príplatok vzniká len vtedy, ak má poškodený súčasne nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu alebo nárok na výplatu nemocenského z nemocenského poistenia. Podmienkou vzniku nároku na úrazový príplatok je teda skutočnosť, že poškodenému, ktorý bol uznaný za dočasne práceneschopného, sa vypláca náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu (zákona č. 462/2003 Z. z. o náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca a o zmene a doplnení niektorých zákonov) alebo nemocenské z nemocenského poistenia (§ 33 až 38 zákona č. 461/2003 Z.z.). V danom prípade, keďže navrhovateľ nebol v čase vzniku úrazu zamestnancom, neprichádza do úvahy náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti, iba nemocenské. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 12.11.2013, ktoré predložil súdu samotný navrhovateľ, však vyplýva, že navrhovateľ nemal nárok na nemocenské, pretože nebol v čase úrazu povinne nemocensky poistenou samostatne zárobkovo činnou osobou, ani dobrovoľne nemocensky poistenou osobou. Z toho vyplýva, že navrhovateľ by nemal nárok ani na úrazový príplatok podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z. z. Keďže podľa ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka treba nárok na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti posudzovať podľa ustanovení predpisov o sociálnom poistení upravujúcich úrazový príplatok, pričom nárok na úrazový príplatok by navrhovateľovi nevznikol, nemá navrhovateľ ani nárok na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti podľa § 446 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov súd návrh v časti o zaplatenie náhrady za stratu na zárobku (vyčíslenej navrhovateľom vo výške 6 384 eur) zamietol. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, navrhovateľ nepreukázal, či a kedy uplatnil nárok na náhradu škody voči odporcovi. Ide pritom o nárok, ktorý je potrebné u škodcu uplatniť, teda škodca nie je povinný plniť sám od seba, bez výzvy poškodeného. Preto súd nemohol priznať navrhovateľovi nárok na úrok z omeškania od 28.10.2013 tak ako to žiadal navrhovateľ. Podľa posúdenia súdu sa odporca preukázateľne dozvedel o nároku navrhovateľa na náhradu škody až dňom doručenia návrhu (žaloby) odporcovi, čo bolo 10.10.2014. Uvedeným dňom mal odporca plniť navrhovateľovi náhradu škody (v tej časti, v ktorej má navrhovateľ na ňu nárok), teda nasledujúcim dňom (11.10.2014) sa odporca dostal do omeškania. Súd preto priznal navrhovateľovi nárok na úrok z omeškania od 11.10.2014. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, základná úrokovvej sadzba Európskej centrálnej banky platná k 11.10.2014 bola 0,05 %, preto v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. má navrhovateľ nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne. Vo zvyšnej časti úrokov z omeškania súd návrh zamietol, pretože - ako vyplýva z vyššie uvedeného - navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadom uplatnenia nároku na náhradu škody u odporcu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže navrhovateľ a odporca mali v konaní úspech len čiastočný, pričom neúspech žiadneho z nich nie je neúspechom len v nepatrnej časti. Úspech odporcu bol síce vyšší než úspech navrhovateľa, avšak odporca náhradu trov konania neuplatňoval.

Proti tomuto rozhodnutiu podali včas odvolanie odporca a navrhovateľ.

Odporca podal odvolanie proti výrokom I. a III. a žiadal, aby odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj postupu súdu, ktorý mu predchádzal, rozhodol tak, že žalobu zamietne alternatívne, aby zrušil rozsudok v napadnutej časti a prikázal okresnému súdu vo veci znova konať a rozhodnúť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Výrok súdu, ktorým zamietol návrh navrhovateľa v časti prevyšujúcej sumu 3.044,21 eur s príslušenstvom, nenamieta a súhlasí s ním v plnom rozsahu. Namietal, že prvostupňový súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Uviedol, že navrhovateľ sa v období pred podaním civilnej žaloby v zmysle OSP domáhal svojim postupom vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti za

ublíženie na zdraví voči odporcovi. Nakoľko niektoré skutkové, ako aj právne zistenia orgánov činných v trestnom konaní majú vplyv na skutkové a právne posúdenie celej prejednávanej veci, poukázal a citoval oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu ublíženia na zdraví zo dňa 14.11.2014, uznesenie ORPZ, odbor kriminálnej polície, Bánovce nad Bebravou, ČVS: ORP - 296/OVK-BN-2013, z ktorých je zrejmé, že odporca svojim konaním sledoval legitímny, športový cieľ, a to snahu zabrániť strele na bránku, v snahe zvíťaziť, dosiahnuť športový úspech. Ďalej poukázal na Zápis o stretnutí, ktorý je dokumentom, v ktorom sa dokumentuje priebeh zápasu, osoby zúčastnené na zápase ako aj prípadné výnimočné okolnosti v jeho priebehu. Z vypočutia rozhodcov vyplýva, že daný zákrok nevykazoval znaky nejakého úmyselného likvidovania hráča, ale že išlo o zákrok v boji o loptu, ktorých býva na takýchto futbalových stretnutiach viacero. Hráč K. D. sa snažil zabrániť získaniu výhody na lepšie postavenie k strele útočiaceho hráča (pozn.: navrhovateľa) a súboj jednoznačne označili ako súboj o loptu. Preto ani hlavný rozhodca udelil kartu žltú a nie červenú, ktorú by podľa jeho vyjadrenia udelil, ak by sa jednalo o úmyselné konanie. Vyšetrovateľ odmietol trestné oznámenie na základe záverov použiteľných aj pre prejednanie tejto veci, to na základe tvrdenia, že z vyšetrovania je zrejmé, že K. D. spôsobil zranenie H. P. v rámci súboja o loptu neúmyselne, v mieste ťažiska hry, na základe toho, že jemu chcel zabrániť vystrelíť na bránu, resp. získať lepšie, výhodnejšie postavenie a preto v danom prípade nemožno hovoriť o úmysle zraniť protihráča. K zraneniu došlo zhodou okolností, ktoré sa vyskytli v zápale športového zápolenia. Voči tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú prokurátor okresnej prokuratúry uznesením zo dňa 16.12.2013 zamietol. Ďalej v odvolaní citoval odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, pričom s takýmto záverom súdu nesúhlasí, pokladá ho za značne zjednodušený, arbitrárny a nesprávne záverovaný. To jednak z hľadiska skutkového, jednak z hľadiska právneho pri posudzovaní všeobecnej prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 415 OZ tak, ako ju chápe odborná literatúra. Súd rozhodnutím vo veci dospeľ k nesprávnej aplikácii zákonného predpisu na daný prípad in concreto. Z dokazovania vykonaného pred súdom totiž porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti zo strany odporcu žiadnym spôsobom nevyplýva, čím nie sú dané predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody. Záver o nesprávnosti súdom zistených skutkových zistení teda opiera o špecifickú logickú chybu v dokazovaní súdu, pretože z uvedených skutkových zistení nepochybne nevyplýva, že by odporca zodpovedal za škodu navrhovateľovi podľa ustanovenia § 415 OZ, čím je dané i nesprávne právne posúdenie veci zo strany konajúceho súdu. Čo sa týka špecifickosti športu poukázal na to, že Slovenská republika je od roku 2004 členom Európskej únie (ďalej len „EU“). Zakladajúce dokumenty EU mimo iného - v Čl. 165 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len "ZFEU"), kde táto zmluva spomína "osobitosť Športu" priznáva športu ako celku, teda aj všetkým vzťahom vyskytujúcim sa v jeho množine osobitné, špecifické postavenie pod váhou znalosti o ich špecifických vlastnostiach. Uvedené má za následok, že ani činnosťou súdov pri prejednaní „športových sporov“ nemôže dochádzať k mechanickej aplikácii zákonných predpisov na vzťahy vyskytujúce sa v oblasti športu, nakoľko by takýto rýdzo pozitivistický prístup mohol viesť ku nelogickým záverom. Pri aplikácii zákona na každý konkrétny prípad a vzťah v športe je potrebné hľadiť optikou jeho špecifickosti. Šport, v tomto prípade futbal je športom, v ktorom počas riadne a legitímne organizovanej súťaže či zápasu dochádza počas zápasu k jemu vlastným fyzickým kontaktom. Počas priebehu hry sú hráči vystavovaní množstvu osobných súbojov, v ktorých sú konfrontovaní s fyzickou kondíciou svojho súpera. Tieto fyzické konfrontácie môžu spočívať či už v preukázaní lepšej vytrvalosti, rýchlosti, sily, techniky práce s loptou či v mnohých iných parametroch. Nepochybne zložkou pripravenosti športovca na športové zápasy je aj jeho silová a fyzická pripravenosť. Futbal je šport kontaktný, ktorému je kontakt so súperom vlastný. Predpokladom osobných súbojov a kontaktov v športe je snaha o dosiahnutie tzv. lepšieho pozíčného postavenia, či snaha o získanie kontroly nad predmetom hry -teda v prípade futbalu nad loptou. Táto snaha prezumuje fyzické kontakty medzi hráčmi, čo je napokon logické. Z toho vyplýva, že hráč si je vedomý nebezpečenstva vzniku zranenia a s tým vedomím do jednotlivých zápasov vstupuje. Uvedené potvrdzuje aj odborná spisba zaoberajúca sa touto problematikou. Čo sa týka škody rozobral čo sú predpokladmi vzniku škody, pričom poukázal i na to, že v doktríne sa začína presadzovať tzv. teória adekvátnej príčinnej súvislosti. Škodca - teda žalovaný v inkriminovanej situácii nemohol predpokladať a predvídať, že dôjde k vzniku škody takého rozsahu. Potvrdzuje to aj záver dokazovania vyšetrovateľom OR PZ. K zlomenine navrhovateľa nedošlo v dôsledku kopnutia odporcom, ak až zotrvačnosťou a vykrútením pravej nohy navrhovateľa po dopade na zem. Navrhovateľ v tomto konaní žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázal, že medzi vznikom škody na jeho strane a konaním odporcu - teda telesným kontaktom s navrhovateľom počas hry - existuje príčinná súvislosť. Uvedené teda vytvára predpoklad pre konštatáciu, že súboj navrhovateľa a odporcu bol síce kontaktným súbojom o loptu, no nie je možné právne relevantným spôsobom uzavrieť, že tento súboj bol v priamej príčinnej súvislosti so vznikom škody. Prvostupňový súd v predmetnom rozhodnutí navyše nelogicky

uviedol, že bez ohľadu na mechanizmus zranenia súd dospel k záveru, že je daná príčinná súvislosť medzi porušením pravidiel futbalu odporcom a vznikom zranenia navrhovateľa. Z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti (medzi konaním odporcu a vznikom škody na strane navrhovateľa) ako jedného z hmotnoprávných predpokladov zodpovednosti za škodu nestačí všeobecná úvaha o možných následkoch konania škodcu, či iba pripustenia možnosti vzniku škody v dôsledku jeho protiprávneho konania, ale príčinná súvislosť musí byť naisto daná. Existencia príčinnej súvislosti sa nepredpokladá, musí byť preukázaná a dôkazné bremeno je ako už bolo uvedené viackrát na strane navrhovateľa. V tomto zmysle nemôže byť neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom, či nemožnosť akéhokoľvek preukázania kauzálneho nexusu medzi konaním odporcu a vznikom škody na strane navrhovateľa nahradená nesúvisiacou domnienkou súdu o porušení právnej povinnosti. Má za to, že práve v tomto myšlienkovom a logickom úsudku sa konajúci súd dopustil chyby dokazovania „non sequitur“. Z pohľadu vzniku škody je právne relevantné nie to, či konanie odporcu bolo alebo nebolo porušením športovej povinnosti, ale či existuje medzi jeho konaním/ konkrétnym skutkom a škodou na strane navrhovateľa príčinná súvislosť. Navyše, závery prvostupňového súdu ohľadne existencie príčinnej súvislosti považuje za arbitrárne. Je neudržateľný prístup prezentovaný prvostupňovým súdom, že pokiaľ by zo strany odporcu nedošlo ku predmetnému konaniu, nedošlo by k zraneniu navrhovateľa. V prípade kontaktných športov by precizácia a ustálenie takéhoto právneho názoru znamenala zásah do právnej istoty športovcov v rozsahu nutnosti vylúčenia osobných kontaktov medzi nimi, čo nadobúda absurdné konzekvencie. Absurdným a právne neudržateľným je taktiež právny záver prvostupňového súdu o tom, že odporca nepreukázal, že vzniknutú škodu na zdraví navrhovateľa nezavinil podľa § 420 ods. 3. Dal do pozornosti, že otázkou zavinenia škodcu sa má súd zaoberať vždy až po tom, keď bola zistená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou (R 47/1992). Obsah ustanovenia § 415 je možné chápať ako generálne ustanovenie zakladajúce všeobecnú - prevenčnú povinnosť. Jeho obsah je však vždy nutné konfrontovať s konkrétnou situáciou, a citlivo uvážiť jeho rýdzu pozitivistickú aplikáciu. Toto ustanovenie právneho poriadku je nutné chápať ako krajnú možnosť pri posudzovaní prípadov, v ktorom nie je možné identifikovať, aká právna povinnosť bola porušená. V žiadnom prípade nemôže aplikácia tohto ustanovenia na konkrétny prípad nahrádzať dôkaznú núdzu na strane navrhovateľa. Je dôležité podotknúť, že porušenie právnej povinnosti ustanovenej v § 415 vzniká zodpovednosť za protiprávne konanie, ale to len pri splnení ďalších podmienok (predpoklady zodpovednosti za škodu), čo v prípade tvoriacom obsah tohto občianskeho súdneho konania nebolo preukázané zo strany navrhovateľa žiadnym právne relevantným spôsobom. V tomto kontexte však nadobúda rozhodnutie prvostupňového súdu zmätočný a neodôvodnený záver, nakoľko sám súd uzavrel, že konaním športovca došlo k porušeniu právnej povinnosti dodržiavať pravidlá futbalu. Okrem iného súd nelogicky a právne neudržateľne dospel k záveru, že išlo o porušenie pravidiel futbalu, za ktoré odporca nesie objektívnu občianskoprávnu zodpovednosť. Uvedené je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko zároveň z dôvodu súdu vyplýva, že odporca by uniesol liberáciu podľa § 420 ods. 3 iba v prípade, ak by neprišiel do kontaktu s navrhovateľom, čo samozrejme - v prípade futbalu ako kontaktného športu vylučuje jeho podstatu. Podľa úvahy súdu, objektívnu zodpovednosť športovca mal tento liberovať preukázaním liberačných dôvodov, čo je zjavne právne zmätočný záver. Snahou o udržanie takejto argumentácie by v konečnom dôsledku došlo k zásahu do právnej istoty účastníkov kontaktných športov, kedy by každé porušenie pravidla (nie len zjavne a neprímerané porušenie pravidiel, extrémne vybočenie zo športových pravidiel) mohlo byť sankcionované zodpovednosťou športovca za škodu, čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že súdy všeobecného súdnictva by prejednávali po každom hracom víkende nespočetné množstvo žalôb o náhradu škody spôsobenej pri kontaktoch hráčov v kontaktných športoch, čo je v konečnom dôsledku neudržateľné. Vťahovanie obsahu všeobecnej prevenčnej povinnosti do oblasti športu bez zohľadnenia jeho špecifickosti vyvoláva nelogické právne závery. Argumentácia prvostupňového súdu nie je plošne udržateľná a jej existencia by spôsobovala výraznú právnu neistotu účastníkov kontaktného športu (rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 3 Cob/133/2007). Od športovca je v zmysle judikatúry možné očakávať zachovanie len takého stupňa pozornosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý je (objektívne posudzované) spôsobilý zabrániť či aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. Poukázal na rozhodnutie KS TN 19 Co/267/2007. Porušenie športového pravidla vychádza z premisy, že pravidlá športu vydá autorita, ktorá príslušný šport v danej oblasti riadi, vykonáva jeho správu a organizuje legitímne a regulárne súťaže. V tomto prípade je to slovenský futbalový zväz. (ďalej len „SFZ“). Pravidlá futbalu v časti osobné tresty uvádzajú, že žltá karta (ktorá bola udelená za faul odporcu) slúži na „napomínanie hráča“. V žiadnom prípade teda nešlo o konanie odporcu, ktoré by nieslo znaky konania, za ktoré by rozhodcovia udelili „vylúčenie hráča“, teda kartu červenú. Je teda celkom zrejme, že v prípade konania odporcu (hrou a fyzickým kontaktom

v nej) nedošlo k zjavenému, neprimeranému vybočeniu z pravidiel športu, ktoré by odôvodňovalo vyvodzovanie osobitných dôsledkov vo vzťahu k vyvodu občianskoprávnej zodpovednosti. Aj v prípade ak by sa tak stalo, museli by byť splnené ďalšie predpoklady a hmotnoprávne podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, čo v tomto prípade nebolo dokázané žiadnym právne relevantným spôsobom. Nie je udržateľné ani dôvodenie prvostupňového súdu o tom, že podmienkou uplatnenia zodpovednosti za škodu vzniknutú pri športe je existencia porušenia športového pravidla bez bližšej špecifikácie. Takýto výklad zákona by navyše viedol k absurdnej situácii, že ak by „škodca“ neporušil športové pravidlo, neprichádzala by možnosť v tomto konkrétnom prípade vyvodiť zodpovednosť za škodu. Odborná spisba má za to, že by v konkrétnom prípade muselo ísť o „zjavne neprimerané vybočenie z pravidiel športu“ aby mohla existovať úvaha o občianskoprávnej zodpovednosti za vzniknutú škodu. Čo sa týka judikatúry, ktoré považoval prvostupňový súd za ustálenú judikatúru uviedol, že rozhodnutie NS ČR 25 Cdo 1960/2002 sa jednalo o rozhodnutie v otázke zodpovednosti v športe, no týkajúcej sa absolútne odlišného typu športu ako futbal - konkrétne športu karate. V danej otázke zodpovednosti športovcov za úraz spôsobený pri výkone športovej činnosti nie je možné považovať judikatúru v žiadnom prípade za ustálenú. Rozhodnutia súdov, v ktorých sa pripúšťa zodpovednosť športovca za úraz spôsobný inému sa týkali najmä lyžiarov (NS ČR 25 Cdo 1506/2004, alt. KS v Brne, sp. zn. 21 Cdo 27/1977, alt. NSČR sp.zn. 25 Cdo 1506/2004). Rozhodnutie R 16/1980 je možné skôr vnímať ako ojedinelý právny názor súdu, navyše vychádzajúci z vtedajšieho rozsahu a obsahu objektívneho práva a vychádzajúci predovšetkým z absencie športových pravidiel upravujúcich šport v takej miere, akej je tomu dnes a v neposlednom rade na základe vtedy existujúceho obsahu a rozsahu OZ, ktorý je dnes zásadne odlišný. Na podporu svojho tvrdenia poukázal aj na rozhodnutie rakúskeho súdu RS U OGH (Rakúsko), sp. zn. 7 Ob 252/01i. Navrhovateľ podal odvolanie proti výrokom II. a III. a žiadal, aby odvolací súd rozhodol v zmysle návrhu a uložil odporcovi zaplatiť mu sumu vo výške 9.428,21 eur titulom náhrady škody spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % z dlžnej sumy od 11.10.2014 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Uviedol, že si v podanom návrhu uplatnil náhradu škody, ktorá pozostávala z ušlého zárobku vo výške 6.384 eur, poplatku za vyhotovenie lekárskeho posudku vo výške 50 eur, náhrady za nákup liekov vo výške 17,27 eur, náhrady za cestovné vo výške 78,94 eur a náhrady za bolesť vyčíslenú podľa bodového ohodnotenia vo výške 2.898 eur. Okresný súd zamietol jeho návrh v časti náhrady na stratu zárobku, ktorý si vyčíslil vo výške 6.384 eur, ktorý pozostával z priemerného zárobku, vychádzajúci z predložených faktúr za obdobie pred úrazom a to 8/2013 vo výške 925 eur, 9/2013 vo výške 920 eur a 10/2013 vo výške 890 eur (spolu 2.735 / 3 = 912,- Eur) za obdobie 7 mesiacov, čo bolo zrejme aj z predloženého daňového priznania navrhovateľa. Jednoznačne preukázal, že jeho príjem pred spôsobeným úrazom bol priemerne vo výške 912 eur mesačne, pričom ako živnostníkovi mu nebola priznaná žiadna dávka a teda počas celej doby liečby (7 mesiacov) nemal žiaden príjem. V prípade, ak by mu nebol odporca spôsobil úraz, naďalej by pracoval a jeho mesačný zárobok by bol tak, ako ho v konaní na základe predložených faktúr preukázal. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka má nárok na náhradu na stratu zárobku, ktorú si v podanom návrhu vyčíslil celkom na sumu vo výške 6.384 eur. Taktiež mu ako úspešnému účastníkovi konania patrí náhrada trov konania v zmysle ust. § 142 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.044,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.044,21 eur od 11.10.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Preskúmaním odvolací súd teda zistil, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj správne právne posúdil, pričom odvolací súd sa s jeho právnym posúdením veci v plnom rozsahu stotožňuje a v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. naň v podrobnostiach odkazuje.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p..

V prejednávanej veci odporca v podanom odvolaní uvádza ako odvolací dôvod, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého

stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p..

Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníka nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo viehohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až § 135 O.s.p.. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého je možno usudzovať len zo spôsobu ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné v tomto smere vytknúť súdu žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

V prejednávanej veci prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy samostatne, ako aj vo vzájomnej súvislosti v zmysle zásad upravených v ust. § 132 O.s.p., pričom prvostupňovému súdu nemožno vyčítať nesprávne hodnotenie uvedených dôkazov. Odvolací súd nezistil preto opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p..

Odvolací súd nezistil ani opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), nakoľko nezistil, že by súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí použil ustanovenia právnych predpisov, ktoré na danú vec nemožno aplikovať.

V prejednávanej veci z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa vyplýva, že počas futbalového zápasu v Horných Našticiach medzi TJ Družstevník Horné Naštice a TJ Podlužany dňa 27.10.2013 došlo k zraneniu navrhovateľa po zákroku odporcu, ktorý hlavný rozhodca zápasu posúdil ako faul a udelil odporcovi žltú kartu. Navrhovateľ utrpel dvojitú zlomeninu predkolenia na pravej nohe, bol hospitalizovaný od 27.10.2013 do 31.10.2013 vo Fakultnej nemocnici Trenčín. Podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vystaveného MUDr. Miroslavom Štorcelom bol navrhovateľ neschopný práce od 27.10.2013 do 27.3.2014 (schopný práce od 28.3.2014). Lekárskym posudkom MUDr. Róberta Jačka zo 7.7.2014 bolo bolestné navrhovateľa hodnotené počtom bodov 180. Podľa výpisu zo živnostenského registra mal navrhovateľ registrovanú živnosť s predmetom podnikania "sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu" od 14.11.2011 (do súčasnosti). Od 1.8.2013 má registrované ďalšie dva predmety podnikania, a to "prípravné práce k realizácii stavby" a "dokončovacie stavebné práce pri realizácii exteriérov a interiérov". Navrhovateľ podal dňa 15.11.2013 trestné oznámenie, pričom vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ Bánovce nad Bebravou vec odmietol uznesením z 3.12.2013, sťažnosť navrhovateľa proti tomuto uzneseniu prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zamietol uznesením zo 16.12.2013.

Zodpovednosť športovca za škodu spôsobenú inému športovcovi porušením stanovených pravidiel hry tak ako už uviedol i súd prvého stupňa bola už riešená judikatúrou (napr. R 15/1963, R 16/1980, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1960/2002) a ani odvolací súd nevidel dôvod sa v danej veci odchýliť od právnych záverov vyslovených v uvedenej judikatúre. Treba prisvedčiť odporcovi, že športovci, ktorí vstupujú do zápasov, najmä v kontaktných športoch, si musia byť vedomí, že v zápale športového súťaženia môže dôjsť k ich zraneniu, a to aj v prípade dodržania pravidiel hry. Napriek tomu však ani podľa odvolacieho súdu zásadne nemožno - len s odkazom na to, že ide o športové zápolenie - vylúčiť zodpovednosť hráča za škodu vzniknutú protihráčovi počas športovej hry podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje právnu povinnosť a dôsledkom jej porušenia je zodpovednosť za spôsobenú škodu. Za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (existencia škody, spôsobenie škody protiprávnym úkonom a existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou) hráč zodpovedá za takto spôsobenú škodu. Povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám, aj podľa odvolacieho súdu pre hráča znamená v prvom rade povinnosť dodržať pravidlá hry, ktoré by mali eliminovať možnosť zranenia hráča či spôsobenia iných škôd. Všeobecne pri športe pravidlá

športovej hry, aj keď nie sú predpismi, predstavujú základný, hráčmi tejto hry (väčšinou implicitne, samotnou účasťou v športovom zápase) odsúhlasený katalóg povinností hráčov, ktorých dodržiavanie má za cieľ okrem zachovania atraktívnosti daného športu tiež predchádzanie škodám na zdraví hráčov. Nedodržanie pravidiel hry potom aj podľa odvolacieho súdu znamená konanie odporujúce povinnosti predchádzať hroziacim škodám, t. j. povinnosti uloženej ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o vzťah medzi trestnou resp. priestupkovou zodpovednosťou a občianskoprávnou zodpovednosťou za škodu, súd prvého stupňa správne uviedol, že v zmysle § 135 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) je súd v občianskom súdnom konaní viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin alebo priestupok a kto ho spáchal, musí však vychádzať aj z iných rozhodnutí, najmä rozhodnutí vynesených v trestnom konaní a dbať na to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. To znamená, že v občianskom súdnom konaní súd nemôže ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok resp. iné rozhodnutie vydané v trestnom konaní, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého sa vyvodzuje nárok uplatňovaný v občianskom súdnom konaní (napr. nárok na náhradu škody), sa vôbec nestal alebo že tento skutok nespáchal ten, kto je v občianskom súdnom konaní označený ako škodca. Avšak okolnosť, že orgán činný v trestnom konaní alebo súd v trestnom konaní dospel k záveru, že zranenie nebolo spôsobené zavineným konaním škodcu, teda že v jeho konaní absentovala subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, nie je takou okolnosťou, ktorou by mal byť viazaný súd v občianskom súdnom konaní. Zavinenie je jedným z predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teória i prax ho chápe ako psychický vzťah škodcu k vlastnému konaniu, ktoré sa prieči objektívnemu právu a ku škode ako výsledku tohto konania. Zavinenie je založené jednak na vedomostnej (intelektuálnej) zložke a jednak na vôľovej zložke. Podľa existencie uvedených zložiek je nutné rozlišovať konanie úmyselné a konanie z nedbanlivosti. Ide o pojmy prevzaté z trestného práva, avšak zatiaľ čo pre trestnú zodpovednosť je nevyhnutné zavinenie preukázať (v závislosti od konkrétnej skutkovej podstaty zavinenie úmyselné alebo z nedbanlivosti), ustanovenie § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka teória i súdna prax vykladá tak, že je v ňom vyjadrená zásada predpokladaného zavinenia. To znamená, že kým ostatné predpoklady zodpovednosti za škodu (t. j. konkrétnu škodu, porušenie právnej povinnosti škodcom a existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody) musí preukázať poškodený, zavinenie sa predpokladá a je na škodcovi, aby preukázal, že vzniknutú škodu nezavinil, t. j. musí preukázať okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo usúdiť, že škode vzniknutej porušením právnej povinnosti nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. Skutočnosť, že v trestnom konaní bola konštatovaná absencia zavinenia (z trestnoprávneho hľadiska), teda ešte neznamená zbavenie sa občianskoprávnej zodpovednosti za škodu.

V danom prípade aj podľa odvolacieho súdu navrhovateľ preukázal porušenie právnej povinnosti počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví (§ 415 Občianskeho zákonníka), zo strany odporcu, keď zákrok odporcu na navrhovateľa počas futbalového zápasu dňa 27.10.2013 bol porušením pravidiel futbalu (jednak zo zápisu zo stretnutia vyplýva, že rozhodca tento zákrok posúdil žltou kartou, jednak aj svedok F. D., otec odporcu, pripustil, že išlo o "faul", teda o porušenie pravidiel). To, že nešlo o agresívny, prípadne až likvidačný zákrok, ako tvrdil odporca, mohlo mať (a aj malo) význam pri posudzovaní prípadnej trestnej, ale nie občianskoprávnej zodpovednosti odporcu. Podľa pravidiel futbalu a ich výkladu, ako ich zverejnil Slovenský futbalový zväz na stránke www.futbalsfz.sk, rozhodca posudzuje zakázanú hru v troch kategóriách, pričom "Bezohľadný zákrok" znamená, že hráč zákrok vykonal bez ohľadu na možné nebezpečenstvo alebo dôsledky pre súpera. Hráč, ktorý hrá bezohľadným spôsobom, musí byť napomenutý, pričom na napomínanie hráča sa používa žltá karta. Ak teda rozhodca posúdil zákrok odporcu na navrhovateľa tak, že udelil odporcovi žltú kartu, vyplýva z toho aj podľa odvolacieho súdu, že konanie odporcu posúdil ako bezohľadné, teda ako zákrok vykonaný bez ohľadu na možné nebezpečenstvo alebo dôsledky pre súpera. V každom prípade - bez ohľadu na oprávnenosť udelenia žltej karty - medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že zo strany odporcu išlo o porušenie pravidiel futbalu, za ktoré odporca nesie objektívnu občianskoprávnú zodpovednosť.

Odvolací súd ďalej zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že okrem vyššie uvedeného porušenia právnej povinnosti odporcom navrhovateľ preukázal aj vznik škody na zdraví a stratu príjmov v dôsledku dočasnej pracovnej neschopnosti, ako aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním odporcu a vznikom tejto škody - k tomu odporca uvádzal, že zasiahol pravú nohu navrhovateľa predtým ako dopadla na zem, pričom táto sa po dopade na zem skrútila, v dôsledku čoho došlo k vzniku zranenia navrhovateľa. K zlomenine navrhovateľa nedošlo teda v dôsledku jeho kopnutia, ale

až zotrvačnosťou a vykrútením pravej nohy navrhovateľa po dopade na zem. Podobne svedok F. D. uviedol, že to bolo pravdepodobne tak, že odporca navrhovateľovi drgol do nohy, čím narušil jeho koordináciu pohybu a následne zavážila vlastná váha tela navrhovateľa. Bez ohľadu na mechanizmus zranenia odvolací súd dospel zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že je daná príčinná súvislosť medzi porušením pravidiel futbalu odporcom a vznikom zranenia navrhovateľa s následnou dočasnou pracovnou neschopnosťou, nakoľko pokiaľ by zo strany odporcu nebolo došlo k nedovolenému spôsobu hry, nedošlo by k zraneniu navrhovateľa, a to ani v prípade, ak priamou príčinou pádu a zranenia navrhovateľa nebolo kopnutie odporcom, ale "drgnutie" do nohy navrhovateľa a následná strata rovnováhy (samotný odporca priznal, že zasiahol pravú nohu navrhovateľa). Podstatné je aj podľa odvolacieho súdu, že aj v takom prípade išlo o nedovolený spôsob hry ("foul"), a teda o porušenie preventívnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka odporcom, v dôsledku ktorého došlo k zraneniu navrhovateľa a k jeho následnej dočasnej pracovnej neschopnosti.

Odporca v prejednávanej veci ani podľa odvolacieho súdu nepreukázal, že vzniknutú škodu na zdraví navrhovateľa nezavinil podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zdôrazňuje, že tu nejde o zavinenie v trestnoprávnom zmysle, ale o preukázanie okolností, z ktorých možno spoľahlivo usúdiť, že škode vzniknutej porušením právnej povinnosti nemohol odporca zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. Posúdenie zákroku odporcu žltou kartou aj podľa odvolacieho súdu práve naopak svedčí o tom, že išlo (s odkazom na pravidlá futbalu) o "bezohľadný zákrok", teda o zákrok vykonaný bez ohľadu na možné nebezpečenstvo alebo dôsledky pre súpera. Opäť treba uviesť, že bez ohľadu na oprávnenosť udelenia žltej karty odporca nepreukázal a ani netvrdil existenciu takých okolností, z ktorých možno usúdiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že návrh je dôvodný, pokiaľ ide o jeho základ (zodpovednosť odporcu za škodu vzniknutú navrhovateľovi na zdraví vrátane bolestného a za následnú stratu na zárobku v dôsledku dočasnej pracovnej neschopnosti). Pokiaľ ide o rozsah škody, aj odvolací súd považoval za nesporné (a ani odporca nenamietal) hodnotenie bolestného 180 bodmi podľa lekárskeho posudku o bolestnom MUDr. Róberta Jačka zo 7.7.2014, čo podľa § 5 ods. 2, ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. v spojení s opatrením Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. S02873-OL-2013 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2013 predstavuje náhradu za bolesť vo výške 180 bodov × 16,10 eur/bod = 2.898,00 eur. Takisto nesporné bolo zaplatenie sumy 50 eur ako poplatku za tento posudok. Rovnako za nesporné boli i náklady na nákup liekov v sume 17,27 eur, ktoré navrhovateľ preukázal pokladničnými dokladmi z lekární. Pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnenú náhradu cestovného za cesty motorovým vozidlom, navrhovateľ preukázal, že všetky cesty, ktoré vyúčtoval, boli v priamej súvislosti s lekáorskými zákrokmi, vyšetreniami alebo kontrolami.

Za spornú súd prvého stupňa správne považoval náhradu straty na zárobku, ako ju vyčíslil navrhovateľ. Podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti bol navrhovateľ neschopný práce od 27.10.2013 do 27.3.2014, teda 5 mesiacov a 1 deň. Navrhovateľ síce v návrhu uviedol, že opätovne začal čiastočne pracovať až od 15.6.2014, avšak neuviedol, prečo nepracoval v čase od 28.3.2014 (odkedy podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti bol už práce schopný) do 14.6.2014 - zo žiadnych listín predložených navrhovateľom a ani z vyjadrení navrhovateľa nevyplýva, že by navrhovateľova neschopnosť pracovať po 27.3.2014 súvisela so zranením, ktoré mu spôsobil odporca, teda ani podľa odvolacieho súdu navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi zranením v dôsledku zákroku odporcu a nedosahovaním príjmu po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti. Súd prvého stupňa preto správne v tejto časti (nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti) návrh zamietol.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku počas jeho pracovnej neschopnosti, v tejto časti bola aj podľa odvolacieho súdu preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia navrhovateľa v dôsledku zákroku odporcu a stratou zárobku navrhovateľa počas jeho dočasnej pracovnej neschopnosti. Odvolací súd opätovne uvádza ako už v odôvodnení uviedol súd prvého stupňa, že ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka odkazuje pri posudzovaní nároku na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti a pri určení jej sumy na predpisy o sociálnom poistení - konkrétne na ustanovenia § 85 až 87 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, upravujúce úrazový príplatok. To znamená, že na rozdiel od ustanovenia § 446 Občianskeho

zákonníka podľa znenia tohto ustanovenia účinného od 1. augusta 2004 podstatou tohto nároku už nie je rozdiel medzi priemerným mesačným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody a nemocenským, ale suma úrazového príplatku ako dávky poskytovanej z úrazového poistenia za podmienok vyplývajúcich zo zákona o sociálnom poistení [§ 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z.]. Zákonodarca ustanovením § 446 Občianskeho zákonníka od 1. augusta 2004 tak de facto postavil stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti spôsobenej poškodením zdravia, za ktoré zodpovedá iná osoba, na rovnakú úroveň ako stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti spôsobenej poškodením zdravia, za ktoré zodpovedá zamestnávateľ poškodeného (t. j. spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania). Podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z. z. však nárok na úrazový príplatok vzniká len vtedy, ak má poškodený súčasne nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu alebo nárok na výplatu nemocenského z nemocenského poistenia. Podmienkou vzniku nároku na úrazový príplatok je teda skutočnosť, že poškodenému, ktorý bol uznaný za dočasne práceneschopného, sa vypláca náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu (zákona č. 462/2003 Z. z. o náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca a o zmene a doplnení niektorých zákonov) alebo nemocenské z nemocenského poistenia (§ 33 až 38 zákona č. 461/2003 Z. z.). V danom prípade, keďže navrhovateľ nebol v čase vzniku úrazu zamestnancom, neprichádza do úvahy náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti, iba nemocenské. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 12.11.2013, ktoré predložil súdu samotný navrhovateľ, však vyplýva, že navrhovateľ nemal nárok na nemocenské, pretože nebol v čase úrazu povinne nemocensky poistenou samostatne zárobkovo činnou osobou, ani dobrovoľne nemocensky poistenou osobou. Z toho aj podľa odvolacieho súdu vyplýva, že navrhovateľ by nemal nárok ani na úrazový príplatok podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z. z. Keďže podľa ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka treba nárok na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti posudzovať podľa ustanovení predpisov o sociálnom poistení upravujúcich úrazový príplatok, pričom nárok na úrazový príplatok by navrhovateľovi nevznikol, nemá navrhovateľ ani nárok na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti podľa § 446 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa správne návrh v časti o zaplatení náhrady za stratu na zárobku (vyčíslené navrhovateľom vo výške 6 384 eur) zamietol.

Súd prvého stupňa ďalej správne priznal navrhovateľovi úrok z omeškania od 11.10.2014 vo výške 5,05 % ročne. Vo zvyšnej časti úrokov z omeškania súd prvého stupňa správne návrh zamietol, pretože - ako vyplýva z vyššie uvedeného - navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadom uplatnenia nároku na náhradu škody u odporcu.

Súd prvého stupňa rozhodol správne i o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže navrhovateľ a odporca mali v konaní úspech len čiastočný, pričom neúspech žiadneho z nich nie je neúspechom len v nepatrnej časti.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci teda dostatočne zistil skutkový stav a správne vec právne posúdil, dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými navrhovateľom a odporcom v odvolaní, preto odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil, pričom odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. a odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania len v rozsahu čistého úspechu v konaní. Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia 9.428,21 eur s prísl., súd mu priznal nárok na zaplatenie istiny vo výške 3.044,21 eur, čo predstavuje 32,29 %-ný úspech a 67,71 % neúspech, z pohľadu odporcu sa jedná potom o úspech v rozsahu 67,71 %, neúspech 32,29 % a čistý úspech odporcu potom predstavuje 35,42 %, čo z uplatnených trov v celkovej výške 812,09 eur predstavuje 64,64 eur za zaplatený súdny poplatok a 223 eur za trovy právneho zastúpenia, ktoré mu je povinný nahradiť navrhovateľ, keďže bol v konaní v prevažnej časti neúspešný. Trovy právneho zastúpenia uplatnené odporcom predstavujú odmenu za 2 úkony právnej služby á 253,94 eur plus 2x režijný paušál á 8,39 eur, + DPH spolu teda 629,59 eur a trovy konania za zaplatený súdny poplatok 182,50 eur.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.